

Angoixa

Francesc Mompó i Valls

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Notava que el seguia. S'apressà i abans de trencar per la cantonada i abocar el carrer que el duria a casa, girà un poc el cap i ho comprovà. Efectivament, aquell individu el seguia. Feia dies que li havia fet la impressió, però sempre acabava trobant algun raonament per no preocupar-se'n: seria casualitat, li ho pareixeria a ell, veges tu per què anaven a fer-ho, allò només passava a les pel·lícules...

Però ara ho acabava de comprovar. Era la mateixa persona. Massa vegades per a ser casualitat. Potser no sempre anava vestit igual. Sí, canviava de roba, però era ell. No l'enganyava. La mateixa alçada, la mateixa posa, aquell gest de voler dissimular, i ara, a més a més, li havia vist la cara. Sí, era ell. No hi cabia dubte.

Estiregassà les cames i, ple de corruixes, arribà a la finca on vivia. Somrigué perquè durant aquells escassos segons havia tingut la pensada d'anar preparant la clau de la porta. Arribar, ficar la clau al pany, entrar i tancar fou tot un sospir. Alenà tranquil. Havia notat que ell també s'afanyava, però no havia arribat a temps. Li l'havia tancada i s'havia quedat al carrer. Recorregué, intentant recobrar el lleu, la vintena de metres que separava la porta d'entrada de l'inici de l'escala que conduïa a l'ascensor. Arribà i premé el botó. Una fletxa il·luminada li indicava que l'aparell estava baixant. Oí que la porta del carrer tornava a obrir-se. Els colps esmorteïts, però rítmics, que se sentien contra el sòl li indicaven que el veí del tercer, el coix, havia entrat. Sí, era el veí. No cabia dubte. Però i el seu perseguidor? Havia entrat també? Mirà la porta de l'ascensor. La fletxeta de baixada continuava il·luminada. En altres circumstàncies no li haguera importat que tardara tant. És més, haguera

esperat el veí per pujar-hi junts. Ara, però, desitjava que ja haguera baixat del tot. Sentia com els colpets del gaiato s'acostaven. Estava nerviós. Unes quantes passes més i ja estaria pujant el trosset d'escala. Recobrà el record del temps que havia tardat a obrir-se i tancar-se la porta i li paregué excessiu. Suava.

Afortunadament l'ascensor baixà a l'entresòl. Encara hagué d'esperar el que li paregué una eternitat perquè s'il·luminés el botó redonet d'arribada. Estirà de la maneta i les portelles de seguretat interiors s'obriren. Immediatament saltà dins i premé amb el dit el cercle del seté. De bell nou el temps s'havia alentit i tardava un món a tancar-se. Quan començà a elevar-se encara li donà temps a veure com el veí coix del tercer es mossegava els llavis. Segurament mastegava renecs i resava algun improperi. També li paregué veure que després es girava cap arrere, com si volguera dir alguna cosa a algú. Era molt probable que el seu perseguidor haguera aprofitat l'entrada del veí per colar-se. Sí, segurament seria això.

Suava.

L'ascensor havia començat la particular fugida de la gravetat i ja ascendia a bona velocitat. Per molt que correuera no arribaria abans que ell. Es permeté sospirar profundament, com si per fi haguera escapat al perill. Sí, no cabia cap dubte, el perill havia passat. Per molt de pressa que pujara per l'escala, era un setè pis i li costaria molt d'arribar-hi. Ell només havia d'eixir i al costat mateix estava la porta de sa casa. A més a més, ja portava la clau preparada. Res, a males penes cinc segons des que eixiria i la seguretat seria total. Cinc segons, un acte reflex. Pim i pam, i dins. Porta tancada. I si és que havia decidit agafar l'ascensor, aleshores tenia tot el

temps del món. L'aparell havia de tornar a baixar per a després tornar a pujar. Ah, i s'havia d'aturar al tercer, perquè el coix segur que hi pujava, és clar.

Suava.

L'aparell passà la llum del sisè pis i començà a alentir la pujada. Ell l'havia programat en prémer el número del seu replà. N'era conscient, però així i tot no s'estigué de sentir com un calfred li recorria l'espina. No podia oblidar el seu perseguidor. Aquesta vegada havia estat molt agosarat i l'havia seguit fins a sa casa. Per molt que la ment s'apressara a buscar cap causa lògica per la qual volguera fer-li mal, no en trobava cap. Tanmateix, allà estava. Havia aconseguit entrar a la finca. Però ell havia estat més ràpid. Es permeté un esbós de somriure que immediatament esdevingué una ganyota ridícula.

Un lleuger sotrac el tragué de les cavil·lacions. Havia arribat. Obrí les portelles de seguretat i espentà la porteta. Com si duguera una pinça a la mà, pessigà la clau amb dos dits i eixí amb ella preparada. Precisió suïssa. Traure el braç, eixir ell, fer tres passes i encertar a la primera la clau al pany foren cinc segons. Malgrat la por, malgrat els nervis, cap errada no es produí. Cric i crac, dos moviments i la porta de sa casa s'obrí. Es permeté el luxe d'arriscar un parell de segons més per adonar-se que ningú no pujava per l'escala.

Suava.

Tancà la porta i rodà els pestells de seguretat; després passà la cadeneta. Mirà amb por per l'espell. Tota la panoràmica que li donava el tram d'escala que arribava al seu pis i el que pujava al vuitè, i el tros de corredor que

abastava des de l'eixida de l'ascensor fins al pis d'enfront, li deia que no hi havia ningú.

Es passà el revés de la mà pel front i es torcà la suor. Mentre es dirigia a la cuina es tragué la corbata; l'estava ofegant. Agafà l'ampolla d'aigua i en féu una bona glopallada. Allò tornà a donar vida a una gola resseca per la por. Es descordà el coll de la camisa i mirà a través dels vidres del menjador cap al carrer. El fet que la vista se li perdera per uns moments al llarg de l'horitzó de la ciutat li regalà un poc de tranquil·litat. Un poc només perquè de seguida conscienciejà l'altura en què es trobava i li féu vertigen. Se sentí caure al buit i un nus li obstruí la gola. Tancà la finestra i se'n tornà a la cuina. Agafà l'ampolla i tornà a beure. Es quedà escoltant. Li havia paregut oir un soroll a la porta de casa, com un clic al forrellat. Tragué el cap pel corredor.

Res.

De puntelletes s'atansà a l'entrada. Amb por comprovà les tanques de seguretat i veié que tot estava bé. Suava. Mirà de bell nou per l'espill.

Res.

Engolí saliva i s'autoconvencé que no passava res, que el seu perseguidor havia desistit. O millor encara, que mai no havia hagut cap perseguidor. Sí, això seria. O no. Feia el mateix. Amb la casa tancada a pany i clau allò esdevenia un santuari. Ningú no hi entraria si ell no li obria abans.

Mirà el rotgls de suor que li havia eixit en la camisa, sota l'aixella, i decidí pegar-se una dutxa. Seria el millor. Una bona dutxa amb aigua calenta el relaxaria. Callà. Parà uns segons de respirar per escoltar millor. Silenci. Respirà.

Entrà al bany i engegà el calefactor. Tancà la porta i pessigà el pestell de seguretat. Somrigué. Decidí no passar-lo. Era el seu acte de valentia. Es rebel·lava contra la por. Es tragué la camisa i els pantalons. Alguns objectes anaren per terra. Arreplegà l'encenedor i la capseta metàl·lica que li feia de farmaciola que li acabaven de caure. Ho deixà en una lleixa. Li vingué al cap que li quedaven poques pastilles i tingué la necessitat de comprovar-ho. Premé el botó i veié que tenia el pastiller quasi ple. Féu un gest de contrarietat i continuà desvestint-se.

Sentir el doll d'aigua calenta sobre la pell féu el seu efecte i començà a relaxar-li els múscles. Alçà el cap per rebre aquell bàlsam sobre el rostre. Agafà el xampú i es fregà els cabells. El massatge que els dits li feien al cap també el tranquil·litzava. Acabà de fregar-se el cuir cabellut i agafà el flascó de gel. Sentí com un clic se li havia colat a casa. Centrà el pensament en la memòria i el localitzà a la porta d'entrada. Si aguditzava més la percepció, haguera jurat que era del pany. Però no podia ser. Aquella porta era de seguretat i estava ben barrada. A més creia recordar que havia deixat les claus ficades per la banda de dins. Així era impossible que ningú no la poguera obrir des de fora. Parà l'orella, però res no trencava el soroll de l'aigua de la dutxa. S'apartà el pensament del cap i començà a ensabonar-se el cos. De tant en tant deixava de fer-ho de colp per si descobria cap cosa que no fóra normal.

Res.

Acabà de passar-se l'esponja i l'escorregué per llevar-li la bromera. En el moment de deixar-la a la sabonera de la dutxa tornà a oir el clic d'abans. Aquesta vegada, però, la

memòria immediata li deia que havia estat més prop. Probablement a mitjan corredor, davant de la porta del bany. Allí. Pensà en la porta i es penedí de no haver-li passat el pestell. Buscà qualsevol objecte amb què poder defensar-se i no en trobà cap. A més a més, així, nu com estava, es veia ridícul. Acabà de rentar-se el cos i tancà l'aixeta. El repiqueteig de desenes de filets d'aigua a pressió cessaren de colp i fou substituït per una blana melodia d'aigua escolant-se pel forat. Agafà el barnús i se l'enfilà. Mamprenqué una tovallola i començà a assecar-se els cabells.

Eixí de la zona de la dutxa i mirà la porta. Juraria que l'havia deixada tancada, però amb el baf que s'hi havia format no ho distingia bé. Ballà en el dubte, però a la fi tingué una rampellada de valor i s'hi acostà. Féu pressió sobre ella i sentí com un clic; com si no haguera estat encaixada del tot. No es permeté la reflexió, immediatament passà el pestell i respirà.

La sala de bany, tot i que fóra bastant gran, estava plena de baf. L'aigua calenta havia fet que la cambra semblara un llostrejar de boira en una vall de pel·lícula. Estava nerviós. Engegà els llums de l'espill per veure-s'hi millor. La única cosa que aconseguí fou un feix de llum groguenca atrapada en el baf. L'espill continuava enterbolit i no li retornava la imatge. Parà l'orella i no sentí res. Solament els seus batecs. El cor semblava que volia abandonar-lo. Tingué un acte reflex i mirà la lleixa on havia deixat el pastiller. No l'agafà. Una força instintiva li deia que s'havia de girar i mirar l'espill. No tenia temps per al dubte. El cor se li accelerà encara més. Tenia el perill damunt. Es girà de colp i mirà l'espill. Entre el tel de baf començà a definir-se. Havia aconseguit

colar-s'hi. Estava allí. El terror el paralitzà. Així i tot tampoc haguera pogut fer res. La figura era cada vegada més clara. Un ganivet de grans dimensions li relluïa a la mà dreta. No hi havia cap dubte. No tenia escapatòria. Aquesta vegada aconseguiria els seus propòsits. Ara el mataria. A poc a poc anà eixint de la llisa superfície del mirall i amb la mà que li restava lliure anava apartant la broma. Li veié la cara. Era ell. Feia anys que l'havia evitat, però ara no podia fer res. Notà les extremitats paralitzades. El cor havia arrancat a córrer a una velocitat que cap ésser podria suportar. Immòbil observà com aquell individu alçava el braç i en un no res la fulla del ganivet li mossegaria la carn. Tingué un efímer instant de lucidesa i allargà la mà cap el pastiller. Però el cor no aguanta més i deixà de bategar-li.

Un escampall de píndoles per a la psicosi fou l'únic testimoni de l'infart.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

